

ÖĞRENCİ MÜCADELESİNİN PROGRAMI

Aydınlık Gazetesi, 8 Ocak 2013

Yıldırım Koç

Üniversite öğrencilerinin mücadelesi yükseliyor. Özellikle 18 Aralık 2012 Salı günü ODTÜ’de polisin öğrencilere yönelik saldırısı yeni bir dalganın yükselişine yol açtı. Birçok üniversitede “heryer ODTÜ, heryer direniş” sloganları atılıyor.

Üniversite öğrencilerinin bugünkü eylemliliğinin programında 1968-1971 ve 1975-1980 döneminden farklı bir boyut olması gerektiğini düşünüyorum.

12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1971 öncesindeki öğrenci eylemlerinin öncelikle gündeme getirdiği konular Türkiye’nin genel sorunlarıydı. 1968 yılında eylemlerin ilk aşamasında üniversitelerde öğrencilerin yaşadığı sorunlar da dile getirilmişti; ancak daha sonraki süreçte anti-emperyalist ve ardından anti-faşist mücadele ön plana çıktı.

Günümüzde gençlik hareketinde anti-emperyalizm ve AKP karşıtlığı ön planda. Ancak eksik olan işin sınıfsal boyutu.

Bugün çocukları ve torunları üniversite çağındaki insanlar için “üniversite mezuniyeti hayat kurtarıcı”dı. 1990’lı yıllara kadar kişinin üniversiteden mezun olması, onun iş bulması, işinde uygun çalışma koşullarına kavuşması için yeterliydi. İşsiz kalanlar istisnayıdı.

Durum böyle olunca, AKP’nin halk desteğini almak amacıyla izlediği politikalarından biri, üniversite ve üniversite öğrencisi sayısını artırmak oldu.

Kendisi üniversite eğitiminden geçme olanağı bulamamış ve bu nedenle çalışma yaşamında çeşitli zorlukları yaşamış olan birçok anne-baba, çocuklarını üniversiteye gönderebilmekten büyük mutluluk duydu. Çocuklarının hayatının kurtulduğunu, kendi yaşadıkları sıkıntıları onların yaşamayacağı umuduna kapıldı.

Birçok kentte fabrikalar kapanırken, esnafın ve ev sahiplerinin geliri, üniversite öğrencileri sayesinde sağlandı.

AKP iktidara geldiğinde Türkiye’de 76 üniversite ve 1,8 milyon üniversite öğrencisi vardı. 2011 yılında Türkiye’de 172 üniversite ve 3,8 milyon üniversite öğrencisi vardı.

2012 yılı Eylül ayında Türkiye’de çalışma istek ve yeteneğinde olan insanlar (işgücü) içinde 5,2 milyon üniversite mezunu bulunuyordu. Bunların 612 bini işsizdi.

İşsiz üniversite mezunlarının gerçek sayısı bu rakamın epey daha üzerindedir.

TÜİK, çalışma yeteneğine ve isteğine sahip olmasına karşın, aktif olarak iş aramayan işsizleri “işsiz” kabul etmemektedir.

Ayrıca birçok üniversite mezunu kadın, gerçekte işsiz olmasına karşın, anketlerde “ev kadını” gibi gözükmektedir.

Artık üniversite diploması iyi bir işin anahtarı değil.

Üniversite diploması, bırakın iyi bir işin, artık herhangi bir işin anahtarı bile değil.

Aileler büyük özveriyle çocuklarını üniversite hazırlık kurslarına gönderiyorlar ve sonra onlara üniversite eğitimi veriyorlar.

Devlet, zaten sınırlı olan olanaklarının bir bölümünü bu öğrencilerin eğitimi için ayırıyor.

Mezunların büyük bir bölümü işsiz kalıyor; önemli bir bölümü, eğitim gördükleri alanla hiçbir ilgisi olmayan alanda iş buluyor.

Polis olmak için başvuran inşaat mühendisleri mi, maden ocağında direk taşımak için başvuran iktisatçılar mı ararsınız!

Hepsi fazlasıyla var.

Hele 300 bin dolayında işsiz üniversite mezunu ise “ataması yapılmayan öğretmenler platformu” adı altında işe girmeye çalışıyor.

Üniversite öğrencilerinin mücadelesinin temel hedeflerinden biri, iş olanaklarının sağlanması olmalıdır.

Bugünün üniversite öğrencisi, yarının işsizidir.

Üniversite öğrencileri yarın kendilerini nasıl bir dünyanın beklediğinin de farkında olmalı, birer “işsiz” olarak işçi sınıfının saflarına katılacaklarını bilmelidir.

İşsizlik korkusu ve “iş” talebi öğrencileri birleştirebilir.